

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3580/2019
13.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујицића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Раднић Маја, адвокат из .., против туженог ЈП ББ, ради утврђења о дискриминацији, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1686/19 од 21.06.2019. године, у седници већа одржаној 13.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1686/19 од 21.06.2019. године, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 76/18 од 05.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужени извршио дискриминацију према тужиоцу, тако што је ВВ извршио исплату јубиларне награде за 40 година рада код туженог, а исто право ускратио тужиоцу, иако су и тужилац и ВВ били у истом статусу, односно нису имали статус запосленог у тренутку ступања на снагу Посебног колективног уговора за ББ („Службени гласник РС“, број 15/2015), који је ступио на снагу 07.02.2015. године, а који је увео право на јубиларну награду за 40 година рада. Ставом другим изреке, одбијен је приговор литиспенденције истакнут од стране туженог. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 1.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 1686/19 од 21.06.2019. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена је првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Тужилац је благовремено изјавио ревизију против правноснажне пресуде другостепеног суда због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је установио да је ревизија дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 1) Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 87/18).

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је радни однос код туженог престао 25.11.2013. године, због одласка у старосну пензију. Тужилац је пензионисан са оствареним пензијским стажом 40 година и 1 месец.

У години у којој је ступио на снагу Посебан колективни уговор за ББ („Службени гласник РС“, број 15/2015, на снагу ступио 07.02.2015. године), којим је уведено право на јубиларну награду за 40 година рада, тужилац није био запослен код туженог, за разлику од ВВ који је својство запосленог имао до смрти наступеле на радном месту 28.01.2015. године. Није спорно да је послодавац извршио исплату јубиларне награде иза покојног ВВ који би 40 година рада код послодавца навршио 12.11.2015. године. Именовани је до смрти наступелој у 2015. години имао статус запосленог. Исплата је извршена 26.02.2015. године, применом наведеног Посебног колективног уговора. Претходним колективним уговором код туженог није било предвиђено право на јубиларну награду за 40 година рада. За исплату јубиларне награде тужилац води засебну парницу против туженог.

Код изнетог чињеничног стања, одлукама нижестепених судова је одбијен тужбени захтев за утврђење да је тужилац дискриминисан описаним поступањем туженог, с обзиром да оно не представља неједнако поступање у оквиру исте категорије лица и да недозвољеног разликовања у конкретном случају није било. Тужилац није био запослен код туженог у години у којој је ступио на снагу Посебан колективни уговор на који се позива, нити му је у тој години престао радни однос. Истим није предвиђено да право на исплату јубиларне награде имају бивши запослени-пензионери. Статус пензионера тужилац је стекао у 2013. години. Тај статус покојни ВВ није стекао. До смрти је имао својство запосленог код туженог. Оцењено је да случај покојног ВВ подлеже примени Посебног колективног уговора из 2015. године, којим је у члану 49. став 1. прописано да запослени има право на јубиларну награду за укупно време проведено на раду код послодавца, поред осталог, за 40 година у висини 4 зараде, а ставом 6. прописано да услов који се односи на дужину укупног рада из става првог овог члана испуњава и запослени који би у години у којој одлази у пензију или умре испунио наведени услов без обзира да ли и тај услов испуњава у тренутку када му престаје радни однос. У кумулацији услова, исплатом јубиларне награде за рад преминулог ВВ, основом члана 49. важећег ПКУ, није учињен акт дискриминације у односу на тужиоца, у смислу Закона о забрани дискриминације. Закључак нижестепених судова о непостојању дискриминације је чињенично и правно утемељен. Одлуке су донете применом одговарајућих норми материјалног права.

По налажењу Врховног касационог суда, побијаном одлуком је правилно примењено материјално право код оцене о неоснованости постављеног захтева за заштиту од дискриминације.

Заштита од дискриминације представља право личности загарантовано Уставом РС (члан 21) и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (члан 1. Протокола 12. уз Европску конвенцију), а од 07.04.2009. године и Законом о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/2009). У смислу члана члана 2 тачка 1) наведеног закона, дискриминација и дискриминаторско поступање представља свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лице или групе, на отворен или прикривен начин, а који се заснива на било ком основу (раси, држављанству, националној или верској припадности, језику, политичким убеђењима, полу, ...).

За постојање дискриминације односно дискриминаторског поступања потребно је да се лице које тражи заштиту налази у упоредивој или битно сличној ситуацији у односу на друго лице у односу на које сматра да је дискриминисано, а уколико се не налази у таквој ситуацији, дискриминације нема, а самим тим ни повреде права личности дискриминаторским поступањем.

У конкретном случају, тужилац се налазио у битно другачијој ситуацији у односу на ВВ и не може се сматрати дискриминисаним лицем на начин како то погрешно тумачи.

Ревизијом се у суштини оспорава законитост исплате јубиларне награде иза покојног ВВ, што не представља питање по којем би се тужилац сврстао у поредак ималаца права на јубиларну награду. На тужиоца као пензионера од 2013. године, свакако се не може применити ПКУ из 2015. године. Позиција тужиоца није упоредива са наведеним лицем и односом туженог као послодавца према чињеници смрти тог лица у години у којој би навршио 40 година рада код туженог. Актом исплате примања из радног односа у 2015. години, у битно другачијој статусној и правној ситуацији од тужиоцеве, дискриминација према тужиоцу није извршена. Стога, ревизија није основана.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП. Према исходу поступка, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен као неоснован, на основу члана 165. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић